

Mes cal preguntar, d'on ve aquesta admirable comunicació, de bens espirituals que existeix entre tots els membres de Crist? Tots els mitjants que emprà Jesucrist per a salvar-nos foren materials, per a millor acomodar-nos a la nostra humana naturalesa, i així poguéssim copsar-ne més el significat de tot el que feia el Fill de Déu per a la nostra gratuïta justificació; doncs també aquest meravellós dogma de la comunió dels Sants, que fa més intensa i perfecta la nostra justificació i glorificació, havia d'ésser vinculat a un mitjà natural. La caritat perfecta és la que vivifica a aquest dogma, mes la caritat veritable no existeix en nosaltres, sinó per la gràcia que ens justifica. I aquesta gràcia no ens ve sinó per un mitjà natural, amb virtut sobrenatural, pels sagraments. Pels sagraments doncs existeix aquesta admirable comunió de tots els membres de l'Església.

Però encara resta esbrinar quin dels set sagraments ens dona aquesta comunió.

Tots sabem que la caritat és amor i l'amor engendra amistat i l'amistat sòlida, veritable i espiritual per la seva naturalesa, tendeix a unir-se amb el seu amat, no solament amb lligams afectius, sinó en quant possible, amb lligams efectius. Ara bé el Diví Mestre publicà oficialment, diríem, el precepte de la caritat, aquell *Mandatum Novum*, immediatament després de la institució del sagrament de l'amor, la Sagrada Eucaristia, com a efecte primari i principal de la mateixa.

Doncs si la caritat ens ve de la Eucaristia, i per altra banda, la caritat és el fonament del misteri de la comunió dels Sants, el sagrament de l'Eucaristia serà la causa de la nostra comunió amb tots els altres membres de la Església. I es compren molt bé; perquè en quasi totes les pàgines del N.T es diu que Jesús instituí una societat no externa, sinó interna, espiritual mística de la qual Jesús n'és el cap i tots nosaltres som els membres; i per aquesta societat circula una mateixa saba, una mateixa vida, de tal manera que el que estigui unit amb el cap tindrà vida, i el que d'ell estigui segregat no tindrà vida, i aquesta vida se'ns dóna en la Sagrada Eucaristia: puix nosaltres per aquest sagrament ens unim amb Jesús amb un lligam real, íntim i transformatiu de manera que formem amb ell *unum vivens et quoddam membrum ejus*, això és ens fem *concorperei et consanguinei Christi* com diu S. Ciril Jerusolemità car essent la carn de Jesús veritable menja i la sang veritable bevenda (Joan VI 57) i essent el menjar i beure una cosa que es transforma en aquell que menja i beu, de tal faísó que arriba a ésser un *Quid unum* amb nosaltres, o millor dit, nosaltres arribem a ésser un *Quid unum* amb Ell com diu S. Agustí: *nec tu me in te mutabis ... sed tu mutaberis in me*.

Ara bé, Jesús després de la Ressurrecció, vivia com diu S. Pau *In spi*